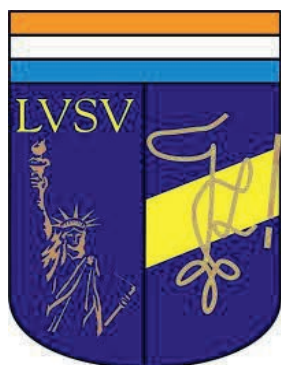

jaargang 43 - November 2015

BLAUWZUUR

**LIBERAAL VLAAMS
STUDENTENVERBOND
BRUSSEL**

V.U. Jasper Maes - Driftweg 81 8420 De Haan

INHOUD

VOORWOORD	2
EDITORIAAL	3
Naast de bal getrapt: een kritische blik op de begeleiding van het voetbal - B. VAN AVERMAET	4
Staatskapitalisme verdringt de geest van de vrije markt - N. BENIT	6
De fantastische beursgang - J. MAES	8
KOMENDE EVENEMENTEN	11
Eenkindpolitiek in China - C. VERBELEN	12
LVS SV IN BEELDEN	14
De vluchtelingenstroom: een ramp of een zegen voor Europa? - A. DE SCHREYE	15
Waarom mijn profielfoto weigert te wapperen voor exclusivisme - V. Vincke	18
Valt er nog wat te lachen? : Over politieke correctheid op de Universiteitscampussen in de VSA - W. VAN KEMPEN	20
GALABAL MENU	22
Over variatie en constraints - J. AKKERMANS	23
LIBERALE BIBLIOTHEEK	31
VOORSTELLING BESTUUR 2015-2016	32
ERELEDEN	33

VOORWOORD

Beste lezer

Toen ik 4 jaar geleden op de VUB neerstreek zat de staatsschuld nog onder de 100 procent van het BBP, amai de tijd zeg. Ook het einde van dit boeiende semester nadert met rasse schreden, het jonge geweld heeft zich volledig kunnen botvieren op alle aspecten van de fantastische organisatie die het LSVS is. Ze hebben deze gala-editie van de blauwzuur dan ook volgeschreven met entertainende opinies en interessante invalshoeken.

Uiteraard was dit een dankbaar half jaar: vluchtelingen crisis, taxshift, heethoofden in Syrië... Eens te meer een reden om ons als liberalen te tonen en een resem sprekers en debaters aan het woord te laten. Dit omdat we sterk in onze schoenen staan en we niets te vrezen hebben van al die populistische brainwashing aan de ene kant en opgedrongen solidariteit aan de andere. Het werd dan ook eens te meer duidelijk dat men vertrekkend vanuit het individu het beste resultaat bedong om verscheidene problemen aan te pakken.

Verder kan ik met genoeg meedelen dat LSVS dit semester een doorgedreven investering in merchandising heeft gemaakt. Dit gaande van een LSVS bladwijzer, stickers tot zelfs een heuse banner. Een project dat al enkele jaren op stapel stond zodoende we dit

jaar met een blauwe golf door de campus spoelden en alle gesubsidieerde alternatieven wegveegden.

Tot slot wil ik nog even stilstaan bij het feit dat Jelle erg gemist wordt, gelukkig leven zijn enthousiasme en gedrevenheid voor altijd verder in de kern van onze vereniging.

Ik wens u alvast veel leesplezier,

Jasper
Maes

Voorzitter

Alle teksten in Blauwzuur vertolken de mening van de respectievelijke auteurs en niet die van LSVS Brussel, tenzij anders vermeld.

EDITORIAAL

Het verleden is geweest, de toekomst moet nog komen, maar het heden is nu. De geschiedenis heeft vorig jaar beslist om een hoofdredacteur 'Salut' en nieuwe hoofdredactrice 'Hallo' te laten zeggen.

De nieuwe hoofdredactrice heeft LVSF al jaren (bon, toch zeker twee jaar) zitten stalken, zonder iemand enige weet van haar bestaan in pacht had. Al een eeuwigheid van tijd zat ze te wachten tot het haar beurt was om haar intrede te mogen maken, om het spectaculaire openingsdebat te mogen meemaken.

De dag van vandaag is dit alles geschiedenis, ik heb mijn intrede kunnen en mogen maken.

Als u mij de kans wilt geven om mij even voor te stellen: mijn naam is Kirsten Devlieger, ik ben een pure West- Vlaming en de gekozen richting is BA I Politieke Wetenschappen. Ongeveer een maand geleden heb ik mijn inauguratie gemaakt als Aspirant- bestuurslid en niet veel later als nieuwe hoofdredactrice.

Doorheen de voorafgaande jaren, met mijn vertoont stalkgedrag, is het me duidelijk geworden dat de vorige LVSF'ers al mooie dingen verwezenlijkt hebben. Nu voel ik een morele taak om deze niet te verzieken, maar juist nog optimaler te laten renderen. Dit beginnende met het in elkaar steken van Blauwzuur. Geef ons, de hemelbestormers, de kans om te groeien en veranderingen door te voeren waar nodig. Geef ons hiervoor de nodige tijd, de nodige kennis en hulp, maar ook zeker de nodige respect. Wij zullen meer dan ons best doen.

Wat de toekomst zal brengen blijft nog maar de vraag, maar één ding lijkt mij vrijwel zeker:

De hemelbestormers zijn gearriveerd.

**Kirsten
DEVLIEGER**
Hoofdredactrice

Naast de bal getrapt

een kritische blik op de begeleiding van het voetbal

Voetbal, mannen weten waarom. Of dat zouden ze toch in principe moeten weten. Nu de sport volledig getransformeerd is tot internationale business, kan de vraag gesteld worden of de sport goed geleid wordt. Nakende verkiezingen om een FIFA voorzitter aan te stellen zorgt opnieuw voor een karrenvracht aan beloftes en hervormingen. Een ideaal moment om in dit opiniestuk even terug te kijken naar enkele gebeurtenissen in de recente geschiedenis van deze geliefde sport.

Ik kan met zekerheid stellen dat voetbal verreweg de populairste sport ter wereld is. Een bal, wat stenen of stokken om doelen te maken en enkele sportievelingen zijn de eenvoudige ingrediënten die nodig zijn om een wedstrijd te starten. Wereldwijd beoefenen jong en oud het eenvoudig spelletje in tuinen, parken of op straat. De populariteit van de sport is doorheen de eeuw heen gegroeid. Enerzijds dankzij de globalisering en anderzijds, in latere decennia, door de opkomst van televisie, internet en andere technologieën. Met deze evoluties groeide het sociale, het culturele en ook het economisch belang van de sport. Doorheen de jaren stijgt het sportief en financieel belang van de sport. De omvang van de geldtransacties nam significant toe en bijgevolg ontstonden er professionele competities met de daar bijhorende overkoepelende organisaties zoals FIFA en UEFA. Deze organisaties zijn er hoofdzakelijk er om de sport te begeleiden, niet om ze te sturen.

Play-offs, hate it or love it.

Het Belgisch voetbal bloeit. Of lijkt dat alleen zo omdat de Rode Duivels de Belgische eer hoog houden? Hetgeen de Duivels in diverse

buitenlandse competities presteren is hoogst impressionant. Wat er gebeurd in onze competitie is daartegenover minder fraai. Mogelijk is de invoering van het fel besproken play-off systeem een reden waarom onze competitie niet attractief genoeg is. Voor de doorwinterde voetbalfan zal het niet moeilijk zijn om de organisatie van de Jupiler Pro League uit te leggen, maar een leek ziet enkel een ingewikkeld systeem om een simpel spel te spelen.

Iedereen speelt tegen iedereen en op het einde wint de ploeg die het meeste heeft gewonnen. Simpel toch? Blijkbaar niet, want de Belgische voetbalbond wijzigde enkele jaren geleden de competitie artificieel om onder meer de attractiviteit van het spel te verhogen. Een verhoogd aantal topmatches verzekert de spankracht tussen de teams, maar hadden we dat wel nodig? Op het einde wint de beste toch altijd. Veel verandering zal een extra speelronde met halvering van de punten niet brengen.

De play-offs brengt zeer zeker voordelen met zich mee. Economisch profiteert de top van het Belgisch voetbal sinds ze meer inkomsten kunnen genereren met de vele topaffiches die ze

spelen. Spijtig dat niet alle clubs de weelde kunnen delen. De clubs onderaan het klassement en de profclubs uit de tweede klasse lijden onder het nieuwe systeem. Zij kunnen immers niet profiteren van de extra topmatches en zijn daarnaast onderhevig aan relatief strenge licentievoorwaarden. De basis waarop onze topclubs staan, is aan het verzwakken. Het play-off systeem is mogelijk een oplossing die het voetbal op korte termijn nieuw leven heeft ingeblazen, maar op lange termijn moeten we vrezen voor een sterke achteruitgang.

FFP

De overkoepelende organisatie voor het Europees voetbal, UEFA, brengt jaarlijks talloze nieuwe regels uit. Eén die de nieuwspagina's de laatste jaren gekleurd heeft, is de financial fair play rule (FFP).

Zonder meer is de FFP de meest besproken regel van de UEFA sinds het Bosman-arrest (in de jaren 90). Het omvat een reeks regels die de financiële gezondheid van de clubs in Europa moet verbeteren. Enkele van de hoofreden waarom deze regels werden ingevoerd waren het groeiend aantal schulden in sommige competities en de "extreme" kapitaalinjecties door privé investeerders bij enkele topclubs. Om het eenvoudig uit te leggen, mag een club niet meer uitgeven dan wat hij verdient. Indien de club break-even blijft, is alles in orde. Simpel toch? Uiteraard ziet de evaluatie na vijf jaar er rooskleurig uit. Deze regels gaan gepaard met stevige sancties en de budgetbeperking leidt ze tot incentives bij clubs om loopholes te vinden en allerlei creatieve boekhoudkundige trucs te gebruiken om hun balans in tact te houden. De FFP gaat in tegen de regels van de vrije markteconomie waar clubs kunnen handelen zonder inbreng van een overheid. Clubs kunnen niet meer bepalen hoeveel ze mogen spenderen. Investeerders mogen hun geld niet meer beleggen in wat ze willen.

Speel vrij

Met de twee aangehaalde voorbeelden is al min of meer duidelijk dat de overkoepelende instellingen veel touwtjes in hun handen

hebben. "Het is maar een spel", hoor je dan in de wandelgangen. Dat is mogelijk een terechte uitspraak, maar er moet wel ingezien worden dat beslissingen door organisaties zoals die hierboven zijn vermeld, impact hebben op verschillende miljoenen of zelfs miljarden personen, fans en sporters. Daarnaast is enkel de voetbalsport besproken. Andere sporten hebben ook te kampen met overkoepelende instellingen die met de scepter zwaaien. Wat is de oplossing dan? Moeten we dan verder zonder de Belgische voetbalbond of de UEFA? Dat is inderdaad een cruciale vraag waar moeilijk een rechtlijnig antwoord op te geven is. De gegeven voorbeelden zijn maar enkele van de situaties waar de overheidsinterventies niet werken. Het feit dat de instellingen de competities en de transacties kunnen sturen is geen goed teken. Het korte termijn denken en het streven naar een utopisch voetbalcompetitie, is geen manier om de sport te begeleiden.

Het is uitkijken naar de voorzitters van toekomst. Enerzijds wordt er gehoopt op minder corruptie en anderzijds, voor de liefde voor de sport, hoop ik dat ze hun interventies in de sport zullen beperken en het de bal gewoon laten rollen...

Ben
VAN AVERMAET
Bestuurslid

Staatskapitalisme verdringt de geest van de vrije markt

De val van het ijzeren gordijn was de triomf voor het liberalisme en het kapitalisme. Verschillende politicologen gingen er toen van uit dat het vrijemarktkapitalisme nu door alle landen werd overgenomen. Zo redeneert het Francis Fukuyama in 'The end of history' dat het liberalisme de laatste ideologie in de geschiedenis is. Via het domino-effect nemen alle niet-liberale landen het liberalisme over. Dit brengt democratische wereldvrede waarin alle landen met elkaar afhankelijk zijn door vrijhandel. Deze laatste zorgt ervoor dat de incentives tussen landen weg zijn om oorlog met elkaar te voeren.

Zelden in de geschiedenis heeft men zo fout geredeneerd. Hoewel het leek dat de opkomende industriën het kapitalisme omarmde, niet het minste in de voormalige Soviet-landen, is er nu een antwoord op het vrijemarktkapitalisme: het staatskapitalisme. De gidslanden zijn Rusland, China, Turkije en de Emiraten. De aandachtige lezer merkt op dat dit landen zijn met een lange geschiedenis van een sterke, gecentraliseerde staat. De vrije markt kent sinds de financiële crisis een imagoprobleem. Europa en de VS worden sinds

lang niet meer als gidslanden gezien. Daarbovenop eisen de opkomende landen hun rol in het wereldtoneel op.

Derdewereldlanden zijn niet langer geneigd het vrijemarktkapitalisme als superieur te beschouwen. Nu kijken ze naar het oosten, naar die landen ze de laatste twintig jaar een spectaculaire groei hebben gekend. Dit is niet alleen een probleem voor het Westen, maar voor iedereen op deze aardbol die gehecht is aan individuele vrijheid. Staatskapitalisme is de

éénentwintigste eeuw variant van het mercantilisme, waar de staat de belangrijkste actor is in de politieke economie en de economie als enige doel heeft de doelen van de staat te bereiken. Zo kent het staatskapitalisme vier belangrijke kenmerken: genationaliseerde olie-industriën, door de staat gecontroleerde kernsectoren, vrijheid van ondernemerschap en handel zijn onder controle van de staat en bezit de staat nationale beleggingsfondsen. Deze factoren staan haaks op het vrijemarktsdenken waarin de staat zo weinig mogelijk macht heeft in de economie.

"Staatskapitalisme is de éénentwintigste eeuw variant van het mercantilisme."

Staatskapitalisme is dus de totalitaire versie van het vrijemarktkapitalisme. Zo biedt staatskapitalisme geen respect voor de mensenrechten. Dit bewijzen Rusland, China en de Emiraten waar elke dag aan de lopende band mensenrechten worden geschonden. Het kent geen respect voor individuele vrijheden: alle handelingen van de burgers dienen om het nationaal belang na te jagen. Als laatste kan men zich afvragen of het wel gezond is om een kleine groep bureaucraten en politici zoveel macht te geven. De totalitaire staat is doordrongen in ieder aspect van het leven van de burger. Dat leven is op zijn beurt weinig waard voor de totalitaire staat die alleen redeneert in termen van het nationaal belang.

De vrijemarkteconomie en bij uitbreiding het liberalisme moet dus opnieuw aan populariteit winnen. Want alleen het vrijemarktkapitalisme is in staat de individuele vrijheden van elke burger te waarborgen. Wel mogen we niet dezelfde denkfout maken als Francis Fukuyama ons heeft voorgedaan: dat elk land liberaal zal/wilt worden. Wel kunnen we erin slagen om

het liberalisme terug de eer te geven de welke het ooit had. Dat individuele vrijheid alleen kan bereikt worden in een liberale samenleving met

het vrijemarktkapitalisme en een kleine staat die de individuele rechten van zijn burgers waarborgt.

Nathan

BENIT

Politiek Secretaris

De fantastische beursgang

“De VUB op de beurs”: zo kopten alle kranten, uiteraard een primeur in de geschiedenis van onze universiteiten en bij uitbreiding in Europa. Het nieuws was nog maar juist ter perse of er raasde al een linkse orkaan van ongenoegen over ons heen. Als kustbewoner hou ik van een briesje maar dit was me wel iets te gortig. Het eerste bezwaar luidde dat de beslissing eenzijdig was genomen door de VUB en zonder overleg met de studentenvertegenwoordiging was uitgevoerd, waardoor een enkele studentenvertegenwoordiger op zijn/haar achterste poten stond. Ik ben zo vrij geweest om eens de statuten van de studentenraad door te nemen en heb dit gevonden als bevoegdhedenopsomming:

“Artikel 1 : Studentenparticipatie bij alle aangelegenheden die de studenten aanbelangen. De universiteit werkt volgens een model van medebestuur door studenten. De studentenvertegenwoordigers worden betrokken bij alle aangelegenheden die de studenten aanbelangen en in het bijzonder bij : de rechtspositieregeling van de student, het

onderwijs- en examenreglement (inclusief het doctoraatsreglement), de vaststelling van de studiegelden, de besteding van de middelen van de universiteit die verworven worden via de studiegelden, het beleid inzake studiebegeleiding, het beleid inzake internationale studentenmobiliteit, de organisatie van het academiejaar, het beleid inzake interne kwaliteitszorg, het beleid inzake evaluatie van de onderwijsactiviteiten van het academisch personeel en curriculumwijzigingen in de loop van het academiejaar.”

Met andere woorden, als er geld was opgehaald door een fundraising onder studenten (misschien kan iedere vereniging eens zijn subsidies wegschenken) had de studentenraad waarschijnlijk wel iets in de pap te brokken. Nu hebben we het over een interactie tussen de markt en de universiteit, waar de student niet bij betrokken is. Een kritisch opiniestuk haalt het idee van ‘de goede huisvader’ aan, als goede huisvader moet je die 14000 jongeren zeker niet op een oppervlakte voor 5500 studenten laten samentroepen zoals kippen in

een ren. Nee een goede huisvader breidt zijn huis uit en leent daarvoor geld op de goedkoopste wijze. Verder ben ik er nogal zeker van dat men niet in één nacht over het ijs is gegaan (aan de UGent denkt men ook al om via deze piste financiering mogelijk te maken) en dat de opinie van financiële experts wel iets meer kan wegen dan deze van een studentenraad zonder economen.

Vervolgens komen we op het argument dat het vrij onderzoek volledig zoek is door deze uitgifte van obligaties en dat er alleen naar economische rentabiliteit zal worden gekeken. Ten eerste: de onderzoekspot wordt nog altijd voor het grootste deel verdeeld door een centrale instantie (Vlaamse-, Europese-, Brusselse overheid) doormiddel van beurzen en subsidies. Niet dat dat dit echt vrij onderzoek is maar goed, aan dit systeem valt op korte termijn weinig te veranderen. Echter het geld dat is opgehaald via de obligaties, dat wordt voor infrastructuurprojecten zoals de nieuwe cultuurtoren, de nieuwe koten of het zwembad gebruikt. Dit heeft ten eerste al weinig te maken met valorisatie: of hoe zal een cultuurtoren geld in het laatje brengen? Door de vele gratis concerten en voorstellingen die men deze vervanger van het cultuurkaffee wil laten bewerkstelligen? Of hoe kunnen nieuwe koten van de VUB waarvan iedereen weet dat ze onder de Brusselse kotenprijs worden verhuurd nu die economische efficiëntie vertegenwoordigen. Als dat echt allemaal zo in de agenda is gepland, waarom niet meteen de huur van schoofslaan en de nieuwelaan tot op marktniveau optrekken? Ook het nieuwe zwembad dat deels wordt gefinancierd door de

obligaties kan bezwaarlijk een project uit winstbejag worden genoemd. Het grote zwembadentekort in Brussel en de bijgevolg immense stroom van basis- en secundaire scholen maken dit project uiterst sociaal maar wie ben ik om dit als sociaal te bestempelen.

Verder komen we aan het punt van de inspraak, volgens doemdenkers hebben mensen met obligaties opeens stemrecht en zullen ze de hele VUB veranderen in een fabriek met human capital als uitput. Wat uiteraard het initiële doel is van een universiteit naast de doelstelling om de algemene kennis vergroten, ik verklaar me nader: men wil mensen klaarstomen voor de arbeidsmarkt en doormiddel van signaling (diploma) aangeven dat iemand gewapend genoeg is om een carrière aan te vatten. Maar om verder te komen op het onderwerp: een obligatie is een schuldbewijs met een vaste of variabele rente en verbindt de schuldenaar ertoe telkens op een vast tijdstip een interest uit te betalen in functie van initiële som en de rente ook wel coupons genoemd. Daarbij wordt in het laatste jaar van de looptijd ook de hoofdsom van de obligatie terugbetaald. Uiteindelijk komt het er volgens de pers op neer dat er over een looptijd van 15 jaar een rente van 1,5 wordt betaald en er over een looptijd van 20 jaar een rente van 1.6 wordt betaald (pin mij niet vast op exacte cijfers maar het ligt in de buurt) verder wordt via de 6maandentermijn van de geldmarkt EURIBOR wat staat voor Euro Interbank Offered Rate over een looptijd van 20 jaar gewerkt met een variabele koers + nog een 70tal basispunten (0,70). Aangezien we weten dat een Italiaan de drukpers in Frankfurt iets te enthousiast bedient

is deze geldmarkt praktisch op negatieve rente aanbeland dus zoveel interestkosten zal die EURIBOR lening dan ook niet met zich meebrengen. Om nog eens terug te komen op de vaste rentevoeten: respectievelijk 1,5 en 1,6 en als we weten dat de geharmonieerde inflatie ronde de 0,8 procent schommelt, is de combinatie van de marktrisicopremie en liquiditeitspremie slecht respectievelijk 0,7 en 0,8 procent. Dit geeft een groot vertrouwen weer inzake credibiliteit van onze alma mater of huisvader zo u wil zodat er van (potentiële) financiële flaters weinig sprake is volgens de beleggers. De obligaties zijn ook niet converteerbaar tot aandelen dus ze kunnen onmogelijk leiden tot inspraak van beleggers.

En wat dan met de speculatieve beursmakelaars: de obligatie wordt op Alternext verhandeld, deze is niet-gereguleerd, het zorgt er met andere woorden zelf voor dat haar eigen werking vlot verloopt. Hierop heeft de VUB 61,5 miljoen euro opgehaald, dit kon meer aldus De Knop (wat ook wijst op een voorzichtig beleid en niet op 'hebzucht'). Als deze schuldbewijzen willen verhandeld worden veranderd dat niets aan de zaak, ook al heeft één belegger plots alle obligaties in handen. Verder heeft de VUB een begeleider bij de arm genomen zoals Alternext voorschrijft, weliswaar een staatsbank met een verminkte oudere broer die nog altijd door de welwillende belastingbetaler moeten worden onderhouden maar dat is beter dan niets zeker. Alles bij elkaar blijft het hoe dan ook de goedkoopste oplossing om op de markt te lenen, dit brengt uiteraard een

terugbetalingsverantwoordelijkheid met zich mee, maar bij een lening bij een bank is het net hetzelfde procedé en daarbij betaal je meer rente. En omdat de uitbating van de nieuwe koten extra geld in het laatje brengt zal het financieel risico minimaal zijn. Als men bijgevolg pleit om de regering te dwingen om te investeren, laten we dan even naar de realiteit kijken en bedachtzaam opmerken dat onze overheid met een tekort van meer dan 100 procent van het BBP amper in staat is om als een goede huisvader te handelen en eerder als een volwaardig crimineel een bom legt onder de toekomst van haar kinderen. Waarom laten we het dus niet over aan de markt; een fantastisch systeem dat organisch is gegroeid en dat bestaat uit een goed geolied radarwerk van agenten die op elkaar inspelen doormiddel van verwachtingen? Goed gedacht VUB, als redelijk eigenzinnige universiteit moet een je een sprongetje wagen en steeds meer innoveren om financiering binnen te halen: zo blijf je aan de top .

Jasper

MAES

Voorzitter

KOMENDE EVENEMENTEN

22 februari

Johan Van Overtveldt - De taxshift

08 maart

Sven Gatz - De toekomst van de VRT

16 maart

Marc De Vos - Ongelijkheid

11 april

In samenwerking met Promeco

Elke Sleurs - Genderongelijkheid man en vrouw

18 april

Jean-Paul Servais - Hoe futureproof is de belgische bankensector?

Eenkindpolitiek in China

Als we het over China hebben, denken we allemaal aan het stereotype beeld: kleine mensen die in kimono's rijst eten. Maar wat weten we over de eeuwenlange traditie die door Mao Zedong is opgericht?

China voert al decennia lang een eenkindpolitiek uit, om zo het geboortecijfer in de hand te houden. Zeker de Chinese communistische partij wil hiermee de strenge sociale controle in het vaandel blijven dragen. Nu blijkt dat deze vorm van regeren nadelig is voor de toekomst van het land.

De toekomst van China ziet er niet echt rooskleurig uit. Als men het vertrouwde beleid blijft toepassen, zal er zich een tekort aan vrouwen voordoen, waardoor er een voortplantingsprobleem ontstaat. Het doemscenario lijkt wel opgelost te worden door de nieuwe regelgeving. Zo zouden jonge gezinnen meerdere kinderen mogen hebben. Sinds 2011 hebben ze de vrijheid van gezinsplanning op het platteland toegelaten. Deze zal een positief beeld nagelaten hebben,

waardoor de regering flexibeler wenst om te gaan met gezinsuitbreiding.

Zo'n verandering voltrekt zich niet van de ene dag op de andere. Uit voorzorg wordt de vrouw geacht op regelmatige tijdstippen op controle langs te gaan bij een gynaecoloog. Dit onderzoek is verplicht en onvrijwillig. Vrouwen die dan zwanger blijken te zijn, worden bedreigd met een geldboete of in het ergste geval gedwongen tot een abortus.

Om te mogen bevallen heeft men in China ook een vergunning nodig, zo niet wordt de vrouw aan haar lot overgelaten. Gevolgen van het kinderquotum zijn vaak kinderhandel, infanticide, kindverlating en gedwongen abortus.

Men kan deze wanpraktijken echter vermijden. Voorbehoedsmiddelen vormen hiervoor een oplossing, maar de regering verkiest de bevolking te laten betalen met hoge geldboetes, omdat ze daar zelf meer profijt uit halen.

Als we dit alles in een liberale context plaatsen kunnen we stellen dat de individuele vrijheid wordt geschonden. De overheid moet het recht hebben om zich te ontfemen over de maatschappij. Wanneer zij zichzelf echter de macht gaat geven om de voortplanting te bepalen, kampen we met een probleem. Een lichte politieke inmenging is optimaal, maar een hele maatschappij bestuurd door een selecte groep is dan weer nefast. Die selecte groep heeft opgemerkt dat ze met een economisch demografisch probleem te kampen krijgt als ze de eenkindpolitiek blijft handhaven. Door de huidige situatie aan te passen verbeteren ze de sociale zekerheid en zo ook de toekomst van het land. Zo niet zou China met een té grote oude bevolking hebben, waarvoor de jongere generatie niet kan zorgen.

Vandaar de beslissing om de Chinese bevolking de volledige vrijheid in gezinsplanning te geven. Laat hen zelf bepalen of ze nu één kind, twee of misschien wel vijf kinderen willen. Hopelijk komt deze beslissing ten goede voor de maatschappij zelf. Mensen die zelf nadenken, interageren en beslissen wat het voordeligste is voor zichzelf. Die positieve levenswijzen meegeven aan het nageslacht in plaats van de angst waarin ze nu leven. Zou het zo slecht zijn om allemaal een beetje meer liberaal te denken?

Céline

VERBELEN

leden -
verantwoordelijke

LVSV IN BEELDEN

--> Het galabal van 2013 leeft zelfs nog op de VUB

--> De traditie van het Blauwe Bloed wordt verder gezet bij het inweiden van nieuwe volwaardige bestuursleden

De vluchtelingenstroom: een ramp of een zegen voor Europa?

Dagelijks is er nieuwe berichtgeving over de vluchtelingen crisis; over het aantal vluchtelingen, langs waar ze vluchten, problemen in asielcentra, drenkelingen, economische vluchtelingen. Het is voorpaginanieuws voor bijna elke krant, maar ondanks de tsunami aan berichtgevingen blijft het erg moeilijk om zich een totaalbeeld van de problematiek te vormen. Het is ook geen zwart-wit thema met een duidelijke oplossing. Zo zijn er veel verschillende oorzaken die de vluchtelingen bewegen om naar ons te willen

Waarom naar Europa?

Migranten of vluchtelingen zijn niets nieuws in Europa. Sinds jaar en dag komen mensen naar Europa om hier een nieuw en beter leven op te bouwen, zij het omwille van politieke of economische redenen en zowel vanuit oorlogsgebieden, als uit veilige gebieden. Migranten mochten in Europa blijven wanneer ze een oorlogsgebied ontvlucht waren of wanneer hun mensenrechten bedreigd werden in hun thuisland. De Arabische Lente leek op het eerste zicht een verbetering voor de Arabische Wereld. Dictatoriale regimes werden afgezet. Er zou meer vrijheid voor de volkeren komen, meer democratische systemen en

minder overheidsinmenging in het dagdagelijkse leven. Jammer genoeg destabiliseerden deze gebeurtenissen de regio en zorgden ze ervoor dat Jihadistische organisaties, zoals IS, meer voet aan grond kregen in het Midden-Oosten. Door de sterk gestegen hoeveelheid geweld in heel de regio, nam het aantal vluchtelingen enorm toe. Deze kwamen vaak met behulp van mensensmokkelaars en via gevaarlijk routes naar Europa.

Hoe gaan we hier mee om?

In de eerste helft van 2015 hebben 400 000 mensen asiel aangevraagd in de EU. In heel

2014 waren het er 562.265. In anderhalf jaar gaat het dus over bijna een miljoen mensen. Naar mijn mening hoort de EU zoveel mogelijk mensen vrijheid en veiligheid te garanderen. Dit ligt in het verlengde van Sartre's visie dat liberalisme ook humanisme is. Wie zijn wij om anderen tegen te houden in het nastreven van hun vrijheid en geluk? Ik vind het belangrijk dat we er hier oog houden voor dat elke mens het recht heeft om vrij te kunnen zijn, zonder bedreiging vanuit oorlog en zonder onderdrukking van zijn mening of religieuze overtuiging. Wij hebben binnen de grenzen van de EU een garantie dat onze menselijke basisrechten veilig gesteld worden. Dit is op vele andere plaatsen niet het geval. Vanuit het liberaal filosofisch oogpunt zouden we de vrijheid van elk mens moeten nastreven en hen de kans geven een bestaan uit te bouwen waarbij mensen recht hebben op een kans om zich zowel politiek als economisch te kunnen ontwikkelen en een goed leven na te streven.

De economische druk van de vluchtelingen. Economisch is het echter veel moeilijker om deze mensen deze vrijheid te garanderen. Hier horen we ook realistisch in te blijven en niet te ontwikkelen naar een staat waarbij nieuwkomers meteen volledige toegang krijgen tot alle voordelen van de zorgstaat. Als de EU in anderhalf jaar een miljoen mensen extra opneemt, dan komt hier een duur prijskaartje bij te kijken. Bij deze vluchtelingen zitten echter ook vele economische migranten, uit landen met een slecht uitgebouwde sociale zorg en lage lonen. Deze verhogen sterk de kost van de opvang en andere voorzieningen voor de vluchtelingen.

Hoe gaan de EU landen om met de grote hoeveelheid vluchtelingen?

Hongarije heeft recent goedkeuring gegeven om geweld te mogen gebruiken tegen vluchtelingen die het land proberen binnen te komen. Dit is een maatregel die ingaat tegen de rechten van de mens. Andere landen proberen ook hun grenzen meer te sluiten. De EU is erg verdeeld over hoe ze deze crisis moeten

aanpakken. Elk land probeert dit voor zichzelf uit te werken, want de EU komt tot geen algemene, bindende oplossingen voor de crisis. We zouden juist meer bereiken indien de EU meer zou samenwerken en het probleem als unie benadert. Momenteel probeert elk land de vluchtelingen naar de andere landen door te schuiven, wat evident geen oplossing biedt. Opvang en controles.

Internationaal zouden we moeten zorgen dat er betere en veiligere opvang is voor de vluchtelingen, dicht bij hun oorspronkelijke plaats van herkomst. Dit zou zorgen dat er een afname komt in de hoeveelheid vluchtelingen die naar Europa toe komt. Het zou al een heel deel van de wind uit de zeilen van de mensensmokkelaars halen. We moeten echter

"Economisch is het echter veel moeilijker om deze mensen deze vrijheid te garanderen."

onze Europese grenzen niet sluiten. Mensen zullen altijd een weg vinden om naar Europa te komen. Maar we kunnen dit wel onder een strenger toezicht plaatsen, zodat

we een beter overzicht hebben en beter kunnen filteren.

Als we opvangcentra dicht bij de conflictzones zouden oprichten, zouden mensen daar ook al een asielaanvraag kunnen doen voor de Europese landen. Wanneer de regularisaties al hier kunnen gebeuren, gaan we ook de ongeorganiseerde zwerftochten van vluchtelingen binnen de EU tegen. Zo zouden de instanties kunnen zorgen dat de vluchtelingen die we toelaten tot de EU beter verdeeld worden over de landen en dat ze beter begeleid en voorbereid worden om geïntegreerde en geschoolde burgers te worden. Zo verhogen ze niet de druk op de sociale zorg, maar kunnen ze zelfs, op langere termijn, economisch voordelig worden voor de landen waar in ze worden opgenomen. Hiermee kunnen we ook beter opvolgen wie er om politieke reden asiel aanvraagt en wie om economische. Indien het conflict waarvoor ze vluchten opgelost raakt, dan zouden ze ook gemakkelijker kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.

Ik ben van mening dat als we sterkere internationaal begeleiden in deze chaotische vluchtelingen stroom, dit voordelig is voor

zowel de vrijheden van deze mensen, als voor ons onze eigen welvaart.

Economisch gezien.

De vluchtelingen die momenteel naar Europa komen betalen duizenden Euro's aan mensensmokkelaars en reizen vaak op levensgevaarlijke manieren. Als we de vluchtelingenstroom meer regulariseren zullen deze mensen veiliger reizen en zelf ook meer geld overhouden. Dit geld zouden ze dan anders kunnen spenderen, op manieren die veel nuttiger zijn voor het bouwen van hun nieuwe toekomst.

De vluchtelingenstroom zou volgens huidig onderzoek al een kleine economische groei geven in de toekomst, van 0,25 procent. Dit is een klein percentage, maar met voldoende begeleiding zou deze economische groei enkel kunnen stijgen.

Als we beter filteren wie er toegelaten wordt, dan kunnen we ook zorgen dat de migranten sneller bijdragen aan de economie en minder lang afhankelijk zijn van financiële ondersteuning. Een aanzienlijk percentage van de vluchtelingen heeft een goede scholing gehad. Deze kunnen zich gemakkelijk integreren in onze economie, als we ze de juiste ondersteuning geven. Daarom ben ik voor een overheidsinmenging om te zorgen dat deze mensen zo snel mogelijk een aanwinst voor onze samenleving kunnen vormen. Dit zorgt ook dat ze sneller een eigen zelfstandig bestaan kunnen nastreven en hun vrijheid verder kunnen ontwikkelen.

De landelijke overheden zouden een regeling kunnen maken met de migranten, waarbij de overheidsinstanties hun begeleiden in het zo snel mogelijk integreren en werk krijgen. Dit zou mogelijk kunnen door extra werkgelegenheid te creëren, zoals dit ook in de jaren 20 en 30 gebeurde, maar dan vanuit een modernere invalshoek. Dit zou enerzijds voor meer financiële zekerheid voor de migranten zorgen en anderzijds minder druk op de burgers

om de kosten van extra werkloosheid tegen te gaan.

Vergrijzing.

De migranten zijn ook een heel goede oplossing om de vergrijzing tegen te gaan. De vergrijzing neemt steeds verder toe en daarom is het nuttig om dit als oplossing te hanteren. Ons geboortecijfer ligt te laag om de lasten van pensioenen te kunnen blijven dragen. Daarom kunnen migranten die voldoende scholing hebben genoten, of deze in de EU krijgen, de oplossing zijn voor één van de grootste problemen die zich momenteel stellen binnen de EU.

Mijn visie.

Als er voldoende gefilterd wordt op wie er toegang krijgt tot de EU en deze mensen voldoende scholing en opvolging krijgen, zal de vluchtelingencrisis

voordelen kunnen opleveren, zowel voor ons als voor de mensen die we toelaten. We kunnen van Europa geen fort maken, dus kunnen we beter zorgen dat de mensen die er naartoe komen goed begeleid worden en zo snel mogelijk een aanwinst worden en geen last. De EU moet haar algemeen vluchtelingenbeleid herzien, moderniseren en centraler coördineren. Evident lost dit niet alle aspecten op van de vluchtelingencrisis. Maar als bovenstaande elementen worden aangepakt, dan kan dit bijdragen tot een samenleving waar zowel wij als andere mensen vrij kunnen zijn zonder elkaars vrijheid te schaden.

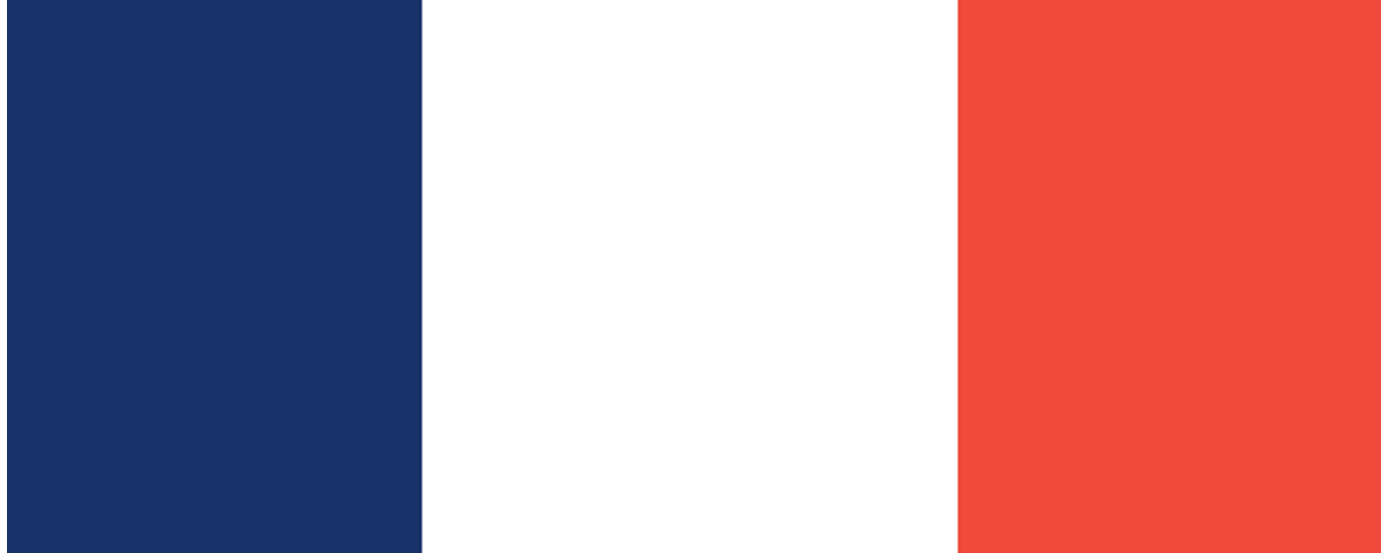
"Als we beter filteren wie er toegelaten wordt, dan kunnen we ook zorgen dat de migranten sneller bijdragen aan de economie en minder lang afhankelijk zijn van financiële ondersteuning"

Armel

DE SCHREYE

Aspirant -
bestuurslid

Waarom mijn profielfoto weigert te wapperen voor exclusivisme

15

november

2015

De aanslagen in Parijs van vorige vrijdag hebben de afgelopen 48 uur meer debatten geopend dan duidelijkheid rond de daders in kwestie is geschapen. Van de vluchtelingencrisis, langs een heksenjacht in Molenbeek tot en met de doem van het multiculturalisme. In een mum van tijd belandde het Westen in een ‘Derde Wereldoorlog’ tegen een vijand die achter elke hoek wel lijkt te loeren.

Ondanks al deze omslachtige beweringen en beloftes, waarover rustig gepiekerd en gedebatteerd mag worden, knaagt aan mij wel een andere zorg; nl. de gewaarwording van hoe select ons meeleven blijkt te zijn.

De meest frappante voorbeelden hiervoor zijn te vinden op sociale media. Meer dan na de executie van de redactie van Charlie Hebdo stormt het van Facebook tot Instagram van berichten die zowel steun betogen als haat prediken. Weliswaar begrijpelijk, want daar waar ‘Je suis Charlie’ veeleer een (betwistbare) belichaming was van de vrijheid van meningsuiting, geldt #PrayForParis eerder als steunbetoon voor de naasten van de slachtoffers.

Een eerste opmerking die hierbij te maken valt is de verhouding van de (sociale) media zelf in dit gebeuren. Hun beperkte empathie is misschien de factor die de meesten aanzet tot imitatie. Neem nu

het voorbeeld bij uitstek: Facebook. Na bekendmaking van de feiten kregen de gebruikers de kans om tijdelijk hun profielfoto om te zetten naar een versie waarin de Franse driekleur als filter zou dienen. Hiermee is op zich natuurlijk niets mis, maar met de selectiviteit ervan wel. Want hoewel, Facebook tot een mondiaal fenomeen is geëvolueerd en staat te pronken met haar initiatieven, zoals o.a. het voorzien van gratis internet in Afrikaanse landen, bleken noch de Turken in aanmerking te komen na de aanslag in Ankara, noch Rusland na de crash van de Kogalymavia-vlucht 9268, noch Beiroet en noch Libanon na de bomaanslagen van vorige week. Of het idee om een vlagfilter te gebruiken of niet, recent is en misschien pas eergisterenavond door het hoofd schoot van een redacteur is eigenlijk niet van belang. Gezien de vraag gesteld kan worden waarom bepaalde landen tot zo’n opwelling van empathie kunnen leiden en waarom andere niet.

De volgende bemerking, bouwt hierop verder en staft eigenlijk op de vraag waarom wij zoveel meer geneigd zijn om mee te leven met de naasten van de 130 slachtoffers in de Franse hoofdstad, dan met bijvoorbeeld de Syriërs die dagelijks met hetzelfde dodental geconfronteerd worden. Meer dan 250 000 Syriërs, waaronder zeker 30 000 kinderen hebben hetzelfde lot – zie erger – al ondergaan als de concertgangers van de Batcavan en klanten van de geviseerde restaurants. Ik ben echter niet in staat om deze vraag te beantwoorden, gezien ik zowel de nodige kennis en informatie als

deze vraag te beantwoorden, gezien ik zowel de nodige kennis en informatie als de ervaring mij ontbreken.

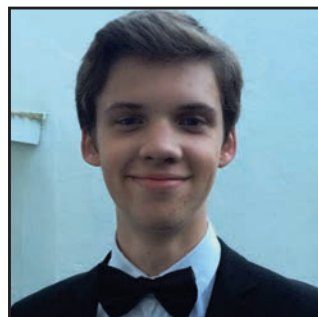
Toch is het mogelijk om op bepaalde nuances in te gaan.

Zo zou een antwoord op de vraag beroep kunnen doen op proximateit, wat je zowel geografisch als 'geestelijk' kan benaderen. Op geografisch gebied houdt het argument echter geen steek. Hoewel Parijs niet zo ver van ons bed ligt, is New York dat wel. De afstand tussen Brussel en New York bijvoorbeeld bedraagt 2000 km meer dan tussen Brussel en Damascus, maar dat belemmerde ons niet om bij de nare toestanden van 9/11 zo solidair te zijn met de Amerikanen.

Moeilijker is al het aspect van de 'geestelijke nabijheid', deze verklaart waarom wij 'het Westen' elkaar gemakkelijker ondersteunen en wij meer getroffen raken door de dood van de 2977 'Westerlingen' bij de aanslagen van 11 september dan door de 50 000 geschatte slachtoffers van de giframp in Bohpal. Maar ook dat aspect van proximateit kan een rare, haast perverse wending krijgen.

Zo voelde Europa zich enorm bekommerd bij het opduiken van de sensibiliserende beelden van de aangespoelde Aylan. De nood van de vluchtelingen was op dat ogenblik zo tastbaar, zo nabij, maar 'welkom' bleef slechts een woord in de mond van de minderheid. Vandaag zijn deze vluchtelingen, op zich het (over)levende bewijs van de Syrische hel, dichterbij dan ooit, maar zijn hun zorgen nog steeds ver van ons bed.

Hoewel de vreselijke gebeurtenissen in Parijs de aanleiding vormden tot deze reactie, ligt het probleem klaarblijkelijk veel dieper. De Westerse empathie lijkt wel degelijk voorwaardelijk te zijn. De vraag blijft wat die voorwaarde is.

Vincent
VINCKE

Aspirant -
bestuurslid

Valt er nog wat te lachen?

Over politieke correctheid op de Universiteitscampussen in de VSA

Er is iets vreemds aan de hand op verschillende Universiteitscampussen in de VSA. Studentenkringen en activisten nemen het niet zo nauw meer met de ‘freedom of speech’ als fundament waar de VSA op gebouwd is. Men lijkt des te meer geïnteresseerd in het voorkomen van het beledigen van cultuur en het verwijderen van ongepaste meningen, desnoods met hard verzet.

Toegegeven, de universiteitscampus kan door het oog van de geschiedenis worden omschreven als de broedplaats waar intellectuelen allerhande hun kennis opdoen en waar nieuwe ideeën de ruimte krijgen om uitvoerig te worden besproken, uitgemeten, gedebatteerd en als iemand ze van povere kwaliteit acht, ook te worden geridiculiseerd. En juist dat laatste lijkt een probleem geworden op de Amerikaanse Universiteitscampus, politieke correctheid is gevaarlijker dan het initieel lijkt. Politieke correctheid is terug te traceren naar het oude Rusland, waar marxistische revolutionair en theoreticus Leon Trotsky de term als eerste gebruikte om leden van de Communistische Partij aan te duiden die niet afweken van het Bolsjewistische ideologie. Het was van belang dat partijleden niet afweken van dit gedachtegoed, immers lag zuivering of de goelag in het verschiet.

Later dook de term op in de jaren '60, gebruikt door Nieuw Links in de Verenigde Staten die zichzelf omschreven als revolutionair en positief spraken over Mao, Castro of Che Guevara. Het was pas in de jaren '80 dat Amerikaanse conservatieven de term gebruikten als scheldwoord voor deze linkse activisten die idealistisch gezien weinig op hadden met vrije meningsuiting. De geuzenterm ‘politiek incorrect’ deed zijn intrede. Vandaag de dag lijkt de term terug van weggeweest, weliswaar in een nieuw jasje. Al eerder gaven komieken zoals Geoff Keith, Chris Rock en Bill Maher aan dat ze niet meer wilde

optreden op universiteiten simpelweg omdat studenten niet meer tegen een grapje zouden kunnen, Jerry Seinfeld (van de serie) gaf er de brui aan nadat een studentenkring hem een lijst wilde opleggen met ‘te vermijden gevoelige onderwerpen’.

Over humor, net als smaak valt immers te twisten. Het gaat helaas wel verder dan dat. Op de prestigieuze Universiteit Harvard werd door rechtenstudenten aan professoren gevraagd het niet meer over wetten omtrent verkrachting te praten omdat dit wel eens gevoelig zou kunnen liggen. Het populaire online magazine Vox schreef een professor (anoniem) dat hij was geschrokken van de officiële aanklacht die hij ontving, naar aanleiding van het feit dat hij contemporaine artikels van o.a. Mark Twain en Edward Saïd had besproken met zijn studenten. De klacht was gerelateerd aan de weigering van de professor naar een student om de teksten te censureren om vooral minderheden niet te discrimineren.

Professor Laura Kipnis schreef:

“emotionele pijn wordt nu beschouwd als gelijkwaardig aan materiële schade, en alle schade moet worden vergoed. Het kwetsen van een student, zelfs in de loop van instructie, al is deze nog zo respectvol, kan voor een leraar serieuze problemen opleveren”

Recentelijk brak er een rel uit op de Yale-Universiteit, de Universiteit stuurde op de vooravond van Halloween een email naar alle studenten om bij het kiezen van een Halloween-kostuum toch vooral erom te denken om geen andere culturen te viseren, zo ver geen probleem. De klachten kwamen pas binnen toen een professor deze stelling durfde te debatteren: “is er nog ruimte voor een kind of jongere om een beetje irritant te zijn... een beetje ongepast of provocerend, of zelfs beledigend?”. Wat volgde was een scheldkanonnade op de campus voor de professor en haar partner, die vervolgens een poging deden de boel te bedaren. Men schreeuwde dat excuses op zijn plaats waren en dat ‘de stem van minderheden als ongeldig werden verklaard’, toen hier tegenin werd gegaan door de genoemde professor eisten studenten het directe ontslag van hen allebei. De zo geroemde Universitaire intellectuele ruimte voor dialoog was volledig verdwenen.

Voorbeelden te over, maar juist het mechanisme of de dynamiek achter deze ‘correctheid’ vraagt onze aandacht. Zoals ik al eerder schreef gaat het om emotioneel welzijn, en hierbij komt één centraal thema terug: de ‘safe space’ oftewel ‘veilige ruimte’ De hedendaagse studenten veronderstellen een gigantische kwetsbaarheid voor meningen die zij niet delen, dit zou kunnen leiden tot psychische schade. Het uiteindelijke doel is om de campus te veranderen in een “Safe Space” waar jonge volwassenen kunnen worden afgeschermd van een onwelgevallige mening. Het doel is uiteindelijk niet enkel de universiteit om te vormen, maar ook de maatschappij.

De creatie van deze collectieve emotionele cultuur traceert wordt bekrachtigd in vele smaken van collectief slachtofferschap, door dagelijkse ‘micro-agressies’, het duiden van ‘privileges’ en het ongeldig verklaren van iemands gevoelens als grootst mogelijke misdaad, ik laat het aan de lezer over om uit te zoeken wat dit allemaal inhoudt. Wanneer men de toch al emotioneel beladen identiteitspolitiek van de VSA hieraan toevoegt, vormt het een giftige cocktail waarmee massa’s zich als slachtoffer voortbewegen om een onbestaande vijand die de maatschappij heet te bevechten.

Deze nieuwe politieke correctheid begint endemisch te worden en dient mijn inziens bestreden te worden, hoe kunnen wij anders een idee nog op waarde schatten als zij niet meer besproken mag worden?

Mijn inziens kan deze nieuwe politieke correctheid enkel worden bestreden door dit wat ze niet tolereert: een afwijkende of impopulaire mening hebben en die vervolgens stevig durven te beargumenteren.

Terugkomend naar de Universiteit, in 2000 speepte Charles Heston voor de Brandeis Universiteit de fameuze woorden “Politieke correctheid is tirannie, maar met manieren”, dezelfde Brandeis Universiteit weigerde in 2014 de Somalische vrouwenrechtenactiviste Ayaan Hirsi Ali een gepland eredoctoraat toen men erachter kwam dat ze een kritisch was op de islam als religie.

Gelukkig is het in Europa niet zo gesteld als in de VSA. Gesterkt door het ijzersterke principes van Henri Poincaré, zal het denken zich aan de VUB niet onderwerpen aan eender welk (politiek) dogma.

Liberalen hebben altijd het voortouw genomen als het gaat om de vrijheid van meningsuiting en moeten dit blijven doen. De gevleugelde uitspraak “Ik ben het niet eens met wat je zegt, maar ik zal het recht om het te zeggen tot de dood toe verdedigen”, wordt vaak toegeschreven aan Voltaire, of het echt Voltaire was die deze uitspraak deed, daar zullen historici over blijven twisten. Wat wij van het LSVV moeten blijven doen is deze woorden omzetten in daden.

Wouter
VAN KEMPEN

Bestuurslid
Prosenior

GALA MENU

Aperitief

Salsa van tomaat met carpaccio van Sint-Jakobsvruchten
en limoen- en gembercrème

Savourette van Belgisch varken met torentje van
ratatouillegroenten en rozemarijn aardappelen

Gelegenheidsijs met verse vruchten en z'n coulis
Mokka

OVER VARIATIE EN CONSTRAINTS

I. Inleiding

Rede en evolutie – We kunnen de beste wijze waarop een samenlevingstaak georganiseerd wordt, proberen te bedenken met rede. Daarnaast kunnen we ook proberen een proces op te zetten dat voor ons moet bepalen wat die beste wijze is. In de praktijk doen we veelal iets tussen beide.

Variatie en constraints– We bepalen dan namelijk een afbakeningslijn tussen toelaatbare en ontoelaatbare variaties voor verdere experimentatie. We bepalen de constraints waarbinnen spelers mogen proberen het gebruik van de middelen voor het doel te verbeteren. Waar die afbakeningslijn ligt, zal afhangen van de aard van de samenlevingstaak en de aard van de gebruikte middelen.

Publiek en privaat recht – Dit artikel tracht te verduidelijken waarom de liberale traditie zoveel ruimte laat voor experimentatie bij vrijwillige samenwerkingsverbanden en zo weinig ruimte overlaat voor experimentatie met onvrijwillige samenwerkingsverbanden. Het legt de ratio uit die schuilgaat achter een principiële keuze voor eigendomsrecht, contractsvrijheid en aanvullende regels evenals de principiële weigerachtige houding t.a.v. arbitraire, ongecontroleerde macht

en inmenging in de persoonlijke levenssfeer.

Opmerking – Dit artikel bevat enkele inleidende ideeën en mag niet gezien worden als een uitputtende analyse van het voorliggende probleem. Een beoordeling van een concrete regel kan dan ook niet gemaakt worden op basis van de hier aangereikte ideeën maar verdient een grondigere analyse. Ook de voorbeelden die hier worden gegeven zijn niet bedoeld als een ernstige beoordeling van die regels, maar eerder als een verduidelijking van gevallen waarin dat idee gebruikt zou kunnen worden. De opdeling in types, tot slot, is vooral educatief en distinctief bedoeld, maar sluit niet uit dat er overlappingen zijn dan wel andere categorieën nodig zijn voor een ernstige analyse.

II. Kennis, rede en evolutie

Kennis – Onze kennis over hoe dingen zich gedragen, steunt op onze ervaring. We kennen daardoor het gedrag van iets in een bepaalde context en op de wijze dat wij het kunnen observeren (al dan niet met hulpmiddelen). Maar wat de exacte voorwaarden zijn waarin dat gedrag zich stelt, dat weten we niet. Immers, we hebben met onze ervaringen nog geen kennis over wat de

werkelijk gelijk gedragende elementen zijn en hoe ze zich nu exact gedragen. We hebben namelijk enkel kennis over wat zich in de gekende contexten (voor ons waarneembaar) gelijk gedraagt en hoe het zich dan gedraagt.

Voorbeeld – Utopische denkers en revolutionaire hervormers hebben een lange geschiedenis in het uittekenen van dramatisch falende plannen. Met hun plannen die de samenleving drastisch zouden wijzigen, wilden ze de samenleving verbeteren. De voorgestelde drastische wijzigingen zouden evenwel ongewenste en onbedoelde effecten hebben. Dat de revolutionairen en utopisten die effecten niet konden voorzien, is begrijpelijk. Immers, in een context die sterk verschilt van de onze (waar bijvoorbeeld het eigendomsrecht opgeheven is), kunnen we de gevolgen van bepaalde keuzes maar moeilijk voorzien. We kunnen meestal wel tot op redelijke hoogte voorzien wat de gevolgen zijn van beperkte bijstellingen in het beleid. Maar wanneer we echt een gehele samenleving proberen te herscheppen of drastisch te hervormen, dan zijn we maar zelden in staat te steunen op opgebouwde ervaring en aldus de gevolgen van onze keuzes te voorzien, omdat de context waaruit onze kennis komt dan verdwijnt en we nog geen kennis hebben over de nieuwe context en wat daarin wel en niet zal werken.

Rede en constraints – De kennis die we hebben op basis van onze ervaring, geeft ons de mogelijkheid om situaties te herkennen waarin we goede redenen hebben om er vanuit te gaan dat zich een wenselijke of onwenselijke situatie zal voordoen. Het is redelijk vanuit die ervaring regels te steunen waarvan we vanuit onze ervaringen verwachten dat er bij de handhaving daarvan meer kans is dat wenselijke zaken zich voordoen en onwenselijke

zaken zich niet voordoen.

Voorbeeld – Totale macht leidt niet noodzakelijk tot machtsmisbruik. Maar het is wel opvallend vaak het geval in onze historische ervaring. Vanuit die historische ervaring is het redelijk totale macht als optie uit te sluiten, ook al is er een kans dat er situaties bestaan waarin de dictatuur wel zou werken. Merk op dat de Romeinen bijvoorbeeld wel een context erkenden waarin ze vanuit hun ervaringen meenden dat de aanstelling van een dictator met verregaande bevoegdheden voor een half jaar volgens hen wel wenselijk was.

Complexiteit – Als we de wereld rondom ons naar onze hand willen zetten, zullen we ons afvragen welke variabelen bepalen of een fenomeen zich al dan niet zal voordoen. In eenvoudige systemen zijn het aantal variabelen en hun onderlinge verbanden die we in rekening moeten brengen om redelijk precies te kunnen voorspellen, beperkt. In complexe systemen daarentegen zijn die talrijker, waardoor de menselijke rede in zijn optimalisatiepogingen niet langer concrete optima kan bepalen, berekenen en opleggen, maar processen moet vinden die die optima kunnen bepalen. Zelfs als we in vertrouwde contexten handelen, zal de rede dus nog niet in alle gevallen in staat zijn om bepaalde uitkomsten te bepalen.

Voorbeeld – Prijzen drukken o.a. uit hoe sterk verschillende mensen een goed willen t.o.v. het aanbod van dat goed. Daarbij houdt de prijs rekening met alternatief gebruik voor de productie van een ander goed van de inputs die werden gebruikt voor de productie van dat eerste goed, evenals de mate waarin die andere goederen gewenst worden door diezelfde en door andere mensen. De informatie die de uiteindelijke prijs

bepaalt, is meer informatie dan een menselijk brein en zijn hulpmiddelen kan verzamelen en verwerken. De vrije markt daarentegen heeft door het eenvoudige proces van op- en afbieden een proces waarmee de prijzen rekening kunnen houden met al die informatie. Al wat het vereist, is dat economische agenten op hun kennis en wensen handelen. Dit is een veel realistischere taak dan dat iemand zou moeten te weten komen wat eenieder wenst en hoe intens die dat wenst.

Evolutie en variatie – Een regel die zegt wat men moet doen of niet mag doen, sluit natuurlijk heel wat variatie uit. Daardoor wordt het opdoen van nieuwe ervaringen en kennis verhinderd. Immers, als we variatie toelaten, kunnen we ontdekken of er enerzijds contexten bestaan waarin dezelfde zaken zich dan toch gelijk gedragen en/of er anderzijds zaken bestaan waarvan men tot dan toe dacht dat ze gelijk waren maar waarvan dan toch blijkt dat ze zich anders gedragen. Wie variatie en selectie toelaat, zal op evolutieve wijze betere methoden vinden om dingen te doen. Daarnaast leent de evolutieve aanpak zich net tot die procesmatige aanpak die in gevallen van complexiteit de informatie kan verwerken die we met de rede niet kunnen verwerken. Een regel die ruimte laat voor variatie laat toe een context te creëren waarin enerzijds de ervaring waarop de rede zich baseert kan uitbreiden en anderzijds evolutieve processen iets kunnen verrichten wat onze rede niet

Voorbeeld – In het systeem van de gilden en ambachten werd de wijze waarop men zijn beroep moest uitoefenen nauwkeurig voorgeschreven. In een vrije markt daarentegen wordt ruime variatie toegelaten. Het vrij laten zoeken naar de beste methode om iets te doen, heeft het mogelijk gemaakt om nieuwe ongekende methoden te identificeren, waarvan we misschien niet helemaal begrijpen waarom ze succesvoller zijn in het bereiken van het doel, maar waarbij we door de vergelijking met de andere methoden het relatief succes en falen van een methode kunnen

waarnemen. De vrije markt is het ultieme evolutieve systeem. Het laat ondernemers vrij te experimenteren, maar zal degene die falen, failliet laten gaan en degene die succesvol zijn, meer middelen geven om mee te ondernemen. Evolutie creëert niet één meest succesvolle methode voor alle contexten, maar laat in verschillende contexten verschillende methoden die daar het meest aangepast zijn overheersen. Het proces van faillissementen en supranormale economische winsten is er evenwel niet op gebaseerd dat men via de rede steeds weet waarom projecten faalden of succesvol zijn, maar vereist dat ook niet. Het volstaat dat mensen kunnen handelen alsof we dat wel begrepen. Op dezelfde wijze laat dat marktproces de gewaardeerde projecten bloeien en de rest via faillissementen ontmantelen zodat hun middelen vrij komen voor andere projecten.

Samenspel – Het is hopelijk duidelijk dat rede en evolutie enerzijds en constraints en variatie anderzijds elkaar kunnen aanvullen en samen gebruikt kunnen worden. De experimentatie van evolutie heeft altijd constraints nodig. Met name de

"De vrije markt is het ultieme evolutieve systeem. Het laat ondernemers vrij te experimenteren, maar zal degene die falen, failliet laten gaan en degene die succesvol zijn, meer middelen geven om mee te ondernemen."

kan. het evolutieve proces evenmin bereikt. Verder is er ook variatie op de constraints zodat kan ontdekt worden wat de beste constraints zijn. Zowel de constraints als ruimte voor variatie worden bepaald op basis van de ervaringen en rede. En de ruimte voor variaties en constraints worden op hun beurt vaak bepaald door culturele selectie, d.i. een evolutief proces waarin werkende praktijken van succesvolle groepen gaan overheersen.

Voorbeelden – Eigendomsrecht creëert een ruimte voor variatie, maar is meteen ook een constraint. Het laat de eigenaar dan wel toe, zolang men enkel de eigen middelen gebruikt en men de algemene

toegelaten variatie en de selectiecriteria voor zowel succes als falen. Als de toegelaten variatie ongelimiteerd is en deze ongelimiteerde variatie gerealiseerd wordt, implodeert de basis waarop geëxperimenteerd kan worden onder het aantal falende varianten. Als er geen selectie is wordt het functionele element van

gedragsregels niet overtreedt, zijn eigen doelen na te streven, maar bevat meteen ook een sterke beperking. Immers, het bepaalt dat men enkel zijn eigen middelen daarvoor mag gebruiken en het vereist daarom dat men voor het gebruik van andermans middelen de instemming van de eigenaar moet verkrijgen. Eigendomsrecht zelf is dan weer het product van een lange culturele traditie waarbij bijvoorbeeld Romeinse overheersing het Romeinsrechtelijke eigendomsconcept hielp verspreiden. De experimenten die eigendomsrecht probeerden af te schaffen, zorgden er ook voor dat we ervaringen hebben die aanwijzen dat experimenteren met het bestaan van private eigendom beter uitgesloten wordt. Het is daarom ook dat de meeste constitutionele tradities en mensenrechtenverdragen het recht van eigendom erkennen en de wetgever aldus niet toelaten met de kern van dat recht te experimenteren.

III. Voordelen en nadelen variatie en constraints

Keuze – We maken bij de keuze tussen meer variatie en meer constraints een keuze tussen enerzijds de voordelen van de faalbare kennis die we reeds hebben en anderzijds de kennis die we zelf nog zouden kunnen opdoen evenals de kennis-substituten die evolutieve processen zouden kunnen produceren door kennis te verwerken die we zelf niet kunnen verwerken.

Beoordelingsbevoegdheid vs. regelgebonden – Wanneer we ervoor kiezen voor te schrijven welke methode men moet volgen, dan is er geen mogelijkheid tot variatie meer over. Als we daarentegen één methode verbieden, dan blijven er theoretisch nog oneindig veel andere methoden over. Wanneer variatie de voorkeur geniet, zal men zoveel mogelijk proberen terug te grijpen naar de aanduiding van ontoelaatbare methoden. Wanneer men een bepaalde concrete context wilt en geen andere, dan zal men net heel strikte één enkele handelswijze voorschrijven en geen enkele afwijking toelaten.

Voorbeeld – In de vrije markt laten we

ondernemers zelf zoeken naar de beste manier om hun doelen na te streven. Daarom genieten algemene regels, die bepaalde methoden zoals fraude, bedrog, geweld en dwang ontoelaatbaar achten, de voorkeur boven een concreet voorschrift van wat de ondernemer exact moet doen. In het publiek recht daarentegen willen we willekeur uitschakelen. De beste manier om willekeur uit te schakelen is de uitoefening van de macht volledig regelgebonden te maken waardoor degene die de regel naleeft geen enkele eigen beoordelingsbevoegdheid heeft en een afwijking van die regel makkelijk en duidelijk te observeren is. Het is daarom dat hier de procedures dan ook strikt omschreven zijn en de voorwaarden voor het toekennen van bepaalde voordelen moet steunen op objectieve en relevante criteria.

Aanvullende regels vs. dwingende regels – Om dezelfde reden kan men de voorkeur voor aanvullende regels en dwingende regels in het privaat recht begrijpen. Aanvullende regels bieden een algemeen kader dat de transactiekosten beperkt en duidelijkheid schept, maar laten partijen de mogelijkheid af te wijken als ze menen dat in hun geval een andere oplossing beter is. Dat creëert experimenten waarvan men dan weer kan leren en waaruit men nieuwe aanvullende regels kan opnemen. In het publiek recht daarentegen zijn experimenten aan strikte condities onderworpen doordat men hier zijn plan en experiment met behulp van (de dreiging van) geweld kan handhaven en zo de hoge kosten kan doorschuiven naar anderen.

Voorbeeld – In het recht onderscheiden we drie types regels die we kort door de bocht als volgt kunnen typeren: regels van aanvullend recht gelden enkel gelden wanneer de partijen hieromtrent niks bepaald hebben; regels van dwingend recht beschermen een partij tegen zichzelf en men kan er maar van afwijken nadat er een geschil opduikt; regels van openbare orde tot slot, zijn regels waarvan geen afwijking mogelijk is, omdat deze regels de belangen van de samenleving raken (die noch bij het contract noch bij het geschil rechtstreekse partij is). Als men zich houdt aan

de ratio achter de categorieën (iets wat wel eens betwist kan worden), dan beperkt men variatie niet meer dan nodig is om het doel te bereiken. Een concreet voorbeeld helpt te begrijpen hoe de keuze tussen die drie types regels gemaakt en verantwoord kan worden. Ons verzekeringsrecht verbood tot voor kort levensverzekeringen voor personen onder de 5 jaar. Een mogelijke verantwoording is dat men zo een derde (het kind) kan beschermen tegen verzekeringsfraude waarbij het kind zou omgebracht worden om de verzekeringspremie te trekken. Als het bewijzen van moord op kinderen quasi onmogelijk is en voldoende frequent voorkomt, dan kan dit verantwoord zijn omdat de klassieke remedie van strafrecht dan niet effectief is. Maar als het als-gedeelte van voorgaande zin onjuist ingeschat blijkt te zijn, dan kan men het dan-gedeelte ook laten vallen. De nieuwe bepaling van art. 159 van Wet betreffende verzekeringen laat deze verzekeringen nu wel toe, maar machtigt de koning (te begrijpen als: de regering) om zo'n contract aan bijzondere voorwaarden te onderwerpen. De nieuwe bepaling verruimt dus de variatiemogelijkheden.

Zeker omdat men niet meteen van plan is die bijkomende voorwaarden op te stellen. De verruimde variatie geeft in casu o.a. meer mogelijkheden om nieuwe jeugdspaarplannen te ontwikkelen.

Ontoelaatbare variaties – Als we een afweging maken tussen meer variatie dan wel meer constraints, gaan we rekening houden met de pay-offs. Als we vanuit onze ervaring heel sterke aanwijzingen hebben dat een voor of nadeel zich zal voordoen en ernstig is, of dat het voordeel respectievelijk nadeel dat zich mogelijk zal voordoen extreem is, dan gaan we dat verplichten respectievelijk verbieden.

Voorbeeld – In een liberale democratie richten we onze instituties zo in dat de vrije samenleving niet ten onder gaat bij een foute verkiezingsuitslag. Onze constituties en checks and balances zijn erop gericht dat de

democratie niet met de eerste schok ten onder gaat. We sluiten het geven van arbitraire en ongecontroleerde macht altijd uit. Hoewel we weten dat soms arbitraire macht en ongecontroleerde macht goede resultaten kunnen opleveren, weten we ook dat wanneer dit slechte resultaten oplevert, dat zo spectaculair fout en kostelijk is, dat we het niet kunnen toelaten. Dat is de reden waarom we zo strikt zijn in de publieke sector. Als het daar misloopt, lopen de kosten plots spectaculair op omdat die publieke sector geweld en de dreiging daarvan gebruiken om hun doelen te bereiken.

IV. Patronen: Type I en II fouten

Regels gedragssturend maken – Regels binden niet uit zichzelf. Ze hebben slechts het beoogde gedragssturende effect wanneer geloofwaardig wordt gemaakt dat het niet naleven van de regels

"In een liberale democratie richten we onze instituties zo in dat de vrije samenleving niet ten onder gaat bij een foute verkiezingsuitslag."

een slechtere gedragskeuze is dan het naleven ervan in hoofde van degene die zijn gedrag moet kiezen. Om dat gedragssturende effect te bekomen moeten regels

o.a. duidelijk en handhaafbaar zijn en dient het pay-offs te bieden die het volgen van de regels aantrekkelijk maakt.

Type I en II fouten – Een één van de problemen is dat degene die moet oordelen, of het nu de rechtsonderhorige is die de gevolgen van zijn handelingen probeert in te schatten, dan wel de rechter of vervolgende partij om te bepalen of de regel van toepassing is, fouten zal maken bij zijn beoordeling. Deze faalbaarheid van de beoordeling betekent dat er steeds twee types fouten gemaakt zullen worden. Vooreerst zal men toegestane variatie niet gebruiken of zal men onterecht bestraft worden omdat men verkeerdelijk meent dat een bepaald gedrag niet mag of het risico op bestraffing bestaat; en ten tweede zal niet toegestane variatie, d.i. overtreding van de constraints, gebeuren en onbestraft blijven.

Voorbeeld – Een oorlog om niet-defensieve

redenen, kan de situatie in een ander land met slechte instituties soms verbeteren. Evenwel is het moeilijk op voorhand in te schatten of die oorlog de situatie in dat ander land zal verbeteren, dan wel zal verslechteren. In recente oorlogen zoals deze in Irak bleek de rechtstreekse interventie naderhand bekeken meer kwaad dan goed te doen en het land in een burgeroorlog te storten. Men blijkt niet in staat te zijn de gevolgen van het militair overwinnen van een regime in te schatten, omdat de situatie dan zo drastisch anders is. Het is vanuit dit perspectief aantrekkelijk dat landen er constitutioneel voor kiezen dat hun militaire krachten enkel ter verdediging van het eigen territorium kunnen ingezet worden en nooit in een aanvalsoorlog.

Per se verbod/gebod vs. rule of reason – Om de meest wenselijke situatie te hebben, gaan we in gevallen van beoordelingsproblemen soms een per se verbod handhaven terwijl uitzonderingen nochtans (althans louter theoretisch) een verdere verbetering zouden toelaten, maar het toelaten van deze uitzonderingen een meer onwenselijke situatie oplevert omdat men de uitzondering niet correct kan handhaven. In gevallen waar de beoordeling wel mogelijk is, creëren we een rule of reason, waarbij de partijen en rechter zelf kunnen beoordelen of ze onder een toegelaten uitzondering vallen dan wel onder een verbodsbepaling.

Voorbeeld – Het folteren van gevangenen kan vast af en toe nuttige informatie opleveren. Evenwel leert de ervaring dat wanneer we folteren toelaten we meer onrecht creëren dan verhinderen omdat we

niet in staat blijken te zijn een juist onderscheid te maken tussen situaties waarin foltering (zoals utilitaristen zouden wensen) netto geluksverhogend of -verlagend is. Daarom is het verbod op foltering dan ook terecht het meest absolute recht in het EVRM. Het is het enige dat geen uitzonderingen kent en niet kan afgewogen worden. Merk op dat zelfs het recht op leven uitzonderingen kent. Ook het verbod op de doodstraf kan op deze wijze uitgelegd worden. Het bewijs in strafzaken is nu eenmaal feilbaar. Daarbij komt dat wanneer we een klein percentage van de onschuldige mensen verkeerdelijk ter dood zouden veroordelen om een paar terechtte terechtstellingen te bekommen, we meer onrecht aanrichten dan dat we bestraffen of verhinderen. Immers, het aantal onschuldigen is zo groot dat als we een klein percentage onschuldigen veroordelen, we snel meer doden creëren dan het kleine aantal misdadige zielen.

V. Conclusie: Publiek vs. privaat recht

Publiek recht – Wie geweld wil gebruiken om zijn doelen na te streven, wordt aan heel strikte constraints onderworpen. Het is immers onze ervaring dat wanneer men de gevolgen van zijn keuzes kan opdringen aan anderen, men geneigd is die kosten soms hoog te laten oplopen. Daarom is de overheid die belastingen heft en regels met de dreiging (of realisatie) van geweld handhaaft aan strikte constraints onderworpen. De variatie die we aan politici toelaten is beperkt. Ze mogen geen afbreuk doen aan de kern van onze grondrechten en

mogen slechts het niet-kerneel van onze grondrechten beperken wanneer dat noodzakelijk is in een democratische samenleving en aldus een legitiem doel nastreeft, een effectief middel is en proportioneel t.o.v. het vooropgestelde doel. Verder moeten de regels algemeen geldend zijn en mogen ze geen privileges uitdelen. Als de regels moeten toegepast worden, zal er een beoordelingsruimte blijven bestaan. De criteria om gevallen te onderscheiden moeten dan voldoende objectief zijn en de gemaakte beslissing dient uitdrukkelijk en afdoende gemotiveerd te zijn zodat een effectieve rechterlijke controle tot de mogelijkheden behoort. De beoordelingsvrijheid moet voldoende beperkt zijn, wil men een effectieve controle door de rechterlijke macht mogelijk maken en wil men het ook voor de burger die met een overheidshandelen geconfronteerd wordt, mogelijk maken dat die voorziet hoe die behandeld zal worden en of die correct behandeld is. Omdat rechterlijke controle zo moeilijk is en de schade ook vaak moeilijk te remediëren is nadat we fouten ontdekken, gaan we dus veelal in het publiek recht voor een per se verbod eerder dan een rule of reason. Dit alles betekent niet dat er geen ruimte meer overblijft voor experimentatie. Het betekent enkel dat constraints heel zwaar zijn en erg principieel gehandhaafd zullen worden.

Privaat recht – Wie daarentegen vrijwillige samenwerkingsverbanden wil aangaan, die wordt aan zo weinig mogelijk (maar niet minder) constraints onderworpen. Het is immers onze ervaring dat wanneer men de gevolgen van zijn keuzes zelf moet dragen, men over het algemeen genomen geneigd is voorzichtiger te wezen in hetgeen men doet. De gevolgen voor derden van sporadisch onstuimig gedrag blijven eveneens beperkt. Daarnaast brengt de ruimte voor variatie via zowel experimenten als processen (zoals de vrije markt) een ongeziene welvaart voort. Vanuit die positieve ervaring kiezen we voor eigendomsrecht en contractsvrijheid die dan slechts zo minimaal mogelijk wordt beperkt door regels die bepalen welke methoden ontoelaatbaar zijn om zijn doelen na te streven. Dat geheel wordt dan aangevuld met aanvullend recht. Men laat partijen

dus zoveel mogelijk zelf oordelen, zodat ze zelf hun eigen kennis kunnen gebruiken en hun eigen doelen kunnen nastreven. Op die wijze wordt de kennis die de handelende agenten hebben, namelijk over hun doelen en lokale en persoonlijke opportuniteiten om hun middelen te gebruiken, maximaal. Dit alles betekent niet dat er geen constraints meer overblijven op vrijwillige interacties. Het betekent enkel dat de constraints zo beperkt als mogelijk zijn.

VI. Ter uitleiding: Optimalisatie zonder constraints

Partiële optimalisatie – De verschillende disciplines van de sociale wetenschappen trachten elk op hun eigen wijze aanbevelingen te leveren over wat de beste wijze is om samenlevingstaken te organiseren. Elk brengt zijn inzichten mee naar de tafel waar we dan iets moeten uitdokteren dat compatibel is met de inzichten die elk van de disciplines aanreiken. Wanneer een discipline het partiële karakter van haar analyse uit het oog verliest, dreigt ze meer kwaad dan goed te doen. Ze optimaliseert dan zonder constraints. Immers, de andere disciplines gaan veelal aanduiden dat enerzijds bepaalde methoden om zijn doelen na te streven ten stelligste te mijden vallen en anderzijds elke oplossing aan bepaalde andere minimale voorwaarden moet voldoen. Als we een wenselijke samenleving wensen te bewaren, dan moeten we de constraints die andere disciplines stellen aan een mogelijke oplossing, opnemen in onze partiële analyses.

Voorbeeld – Een voorbeeld van optimalisatie zonder constraints, lijkt me de optimalisaties die enkele macro-economen op monetair en budgettair gebied verdedigen. Het zijn namelijk optimalisaties die de constraints opgelegd vanuit de politieke wetenschappen en het publiek recht negeren. Hun oplossingen veronderstellen immers steeds weer dat men iemand een grote arbitraire macht geeft om te oordelen over de situatie evenals dat een (bij voorkeur ongelimiteerde macht) wordt toegekend aan die persoon om de gevolgen via fiscale en monetaire instrumenten af te

schuiven op anderen. Zulke voorstellen zijn evenwel volstrekt onverenigbaar met de basiseisen die gesteld worden door het publiek recht en de politieke wetenschappen. Heel concreet zijn bijvoorbeeld de bezwaren van zowel de Bundesbank als het Bundesverfassungsgericht tegen het OMT programma van de ECB er op terug te brengen dat het voorgestelde programma de grenzen overschrijdt die de publiek rechtelijke traditie heeft ontwikkeld om de macht van staatsinstellingen te beperken, effectief te kunnen controleren en de kost die via inflatie afgeschoven kan worden op de burgers te beperken.

Jitte

AKKERMANS

Politiek
Commissaris

LIBERALE BIBLIOTHEEK

Sinds enkele jaren legt LSVS Brussel een collectie boeken aan over de liberale ideologie. Om een beschikbaar boek te ontlene, stuur je gewoon een mailtje naar lvsvbrussel@gmail.com, met de gewenste titel. Je krijgt dan een mail terug met een datum waarop je het boek kan komen afhalen in ons lokaal. Niet-leden dienen een waarborg van €10 te betalen, leden uiteraard niets. Een boek mag je gedurende 21 dagen bijhouden.

Titel

Auteur

The Liberterian Reader	Boaz, David (ed.)
Inclined to Liberty	Carabini, Louis
Principles for a Free Society	Epstein, Richard
Law, Legislation and Liberty	Hayek, Friedrich
The Constitution of Liberty	Hayek, Friedrich
The Law	Bastiat, Frédéric
Rechtvaardigheid en Solidariteit	Bastiat, Frédéric
The Economics of Freedom	Bastiat, Frédéric
Economics in One Lesson	Hazlitt, Henry
Re-thinking Green	Higgs, Robert & Close, Carl
The Challenge of Liberty	Higgs, Robert & Close, Carl
On Liberty	Mill, John Stuart
Human Action	von Mises, Ludwig
Socialism	von Mises, Ludwig
Capitalism and Freedom	Friedman, Milton
Free to choose	Friedman, Milton
Vlaktaks	Niemegeers, Werner
Anarchy, State and Utopia	Nozick, Robert
Atlas Shrugged	Rand, Ayn
I, Pencil	Read, Leonard
An inquiry Into The Nature and Causes of the Wealth of Nations	Smith, Adam
The Theory of Moral Sentiments	Smith, Adam
A Beginner's Guide to Liberty	Wellings, Richard (ed.)
Democracy in America - Volume 1	Tocqueville, Alexis de
La tradition de la liberté 1	de Salle, Corentin
La tradition de la liberté 2	de Salle, Corentin
Vlaanderen en Europa: noodzaak en grenzen van solidariteit	Hans Verboven (red.)
Il Principe en andere politieke geschriften	Niccolò Machiavelli

Jasper Maes
Voorzitter

Dieter Goovaerts
Ondervoorzitter

Nathan Benit
Politiek Secretaris

Astrid Vanbever
Penningsmeester

Prince Vandorpe
Secretaris

Jitte Akkermans
Politiek Commissaris

Céline Verbelen
Iedenverantwoordelijke

Renate Van Wesemael
Bestuurslid

Sophie Lievens
Bestuurslid

Mathis Saeys
Bestuurslid

Ben Van Avermae
Bestuurslid

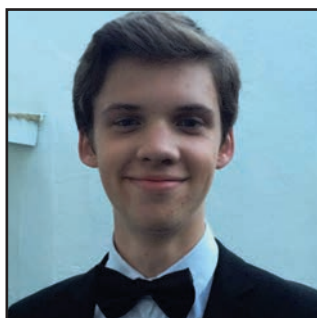
Emma Declercq
Aspirant-Bestuurslid

Kirsten Devlieger
Aspirant-bestuurslid

Gauthier Pyls
Aspirant-bestuurslid

Vincent Vinck
Aspirant-bestuurslid

Armel de Schreye
Aspirant-bestuurslid

Wouter Van Kempen
Bestuurslid Prosenior

ERELEDEN LVSV BRUSSEL

Graag stellen wij u onze ereleden voor. Dankzij hun gulle bijdrage wordt onze financiële onafhankelijkheid gewaarborgd. Wenst u ook erelid te worden? Dat kan, door €40 over te schrijven naar BE83 3630 4549 0515

dhr. Herman DE CROO

dhr. Sven GATZ

dhr. Guy VANHENGEL

mevr. Maggy DE BLOCK

dhr. Karel DE GUCHT

dhr. Steven DEVLOO

dhr. Dirk DEVROEY

mevr. Annemie TURTELBOOM

mevr. Isabel NOTAMUS

mevr. Caroline SNEYERS

dhr. Gregory DESCHUYTENEER

dhr. Carl VEREECKE

dhr. Olivier CUVELIER

mevr. Brigitte GOORIS

dhr. Olivier CUVELIER

dhr. Thomas RYCKALTS

dhr. Roby GUNS

mevr. Emily MAES

dhr. Filip MOONS

dhr. Wim CORSTJENS

dhr. Alexander CASIER

dhr. Alexander DE CROO

dhr. Bart TOMMELEIN

mevr. Gwendolyn RUTTEN

dhr. Harald SMEETS

dhr. Patrick DEWAELE

dhr. Phillipe DE BACKER

dhr. Michiel ROGIERS

dhr. Florent BAUDEWYNS

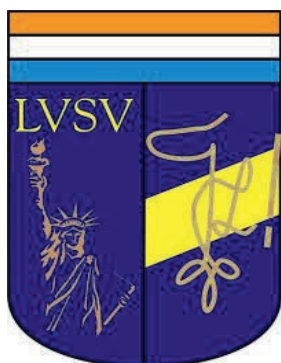
dhr. Laurent DE MEESTER

dhr. Wouter VAN KEMPEN

dhr. Jean - Jacques DE GUCHT

LVSV-BRUSSEL.BE

Je vindt LVSV Brussel ook terug
op Facebook en Twitter

**LIBERAAL VLAAMS
STUDENTENVERBOND
BRUSSEL**